

Arrest

nr. 36 722 van 7 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist op 13 augustus 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts als bewijs foto's van het jaar 2008 aan en een verklaring van de vriendin van betrokkene. Deze zijn echter onvoldoende. Ook de gemeente heeft bijkomende bewijzen gevraagd en deze werden niet voorgelegd. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis, §1, 2° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3.2. b) van de Richtlijn 2004/38/CE van 29 april 2004, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt in zijn middel het volgende:

"Verzoeker diende een aanvraag in tot verblijfskaart in toepassing van artikel 40bis §2, 2° dat een verblijfsrecht toekent aan: (...) Deze bepaling is ook van toepassing op de partner van een Belg (artikel 40ter Vw.).

De beslissing tot weigering van verblijf wordt als volgt gemotiveerd: (...)

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van "foto's van het jaar 2008". De bestreden beslissing betwist niet, lijkt zelfs aan te nemen, dat de foto's inderdaad gemaakt werden "in het jaar 2008". De foto's zijn gedateerd op respectievelijk 20 februari 2008, 23 februari 2008, 24 februari 2008, 1 maart 2008 en 2 maart 2008. Dit is meer dan één jaar vóór de aanvraag. De bestreden beslissing stelt dat deze foto's (en de verklaring van de vriendin) onvoldoende zijn, zonder dat de geloofwaardigheid zelf van de foto's, noch van de verklaring wordt in twijfel getrokken. De motiveringsplicht vereist dat ook de juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de beslissing worden vermeld. De motivering moet duidelijk en precies moet (artikel 3 Motivering Bestuurshandelingen). Op grond van de beslissing is het niet mogelijk om uit te maken waarom precies de voorgelegde gegevens onvoldoende zijn, hetgeen onverenigbaar is met de verplichting dat de motivering klaar en duidelijk moet zijn, en betrokkene inzicht moet geven in de motieven van de bestreden beslissing. Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar artikel 3 van het KB van 7 mei 2008, ondermeer dat partijen ofwel één jaar moeten samenwonen, ofwel twee jaar een relatie moeten hebben, bedoelt verwerende partij mogelijks dat de foto's wel een relatie aantonen, doch niet een samenwoning en dat in voorkomend geval een relatie van twee jaar moet bewezen worden (terwijl de foto's slechts één jaar oud zijn). die zin zou de bestreden beslissing menen dat het bewijs van de duur van de relatie onvoldoende (lang) is. Ten onrechte. Artikel 3 van het Koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 13mei2008: (...)

In een arrest van 29 januari 2009 (nr. 22.227) zegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de DVZ de stabiele relatie van partners niet kan ontkennen om de enkele reden dat de partners mekaar minder lang dan twee jaar kennen. Nochtans baseerde DVZ zich ook toen op een Koninklijk Besluit dat de criteria voor een stabiele relatie tussen partners bepaalt. Volgens de RvV voegt het K.B. echter een voorwaarde toe aan de Verblijfswet, wat onwettig is. De Verblijfswet voorziet een recht op gezinshereniging voor de geregistreerde partner van een Belg (artikel 40bis Vw) op voorwaarde dat ze een duurzame en stabiele relatie hebben die al minstens één jaar duurt. De wet zegt verder dat de Koning bij K.B. de criteria moet bepalen om vast te stellen wanneer de relatie "stabiel" is, in de zin van de Verblijfswet. indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond (K.B. van 7mei2008). Volgens de RvV is de tweede mogelijkheid, nl. partners die mekaar minstens twee jaar kennen, onwettig omdat het een voorwaarde toevoegt aan de Verblijfswet. De Verblijfswet zegt immers dat een relatie van minstens één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten. De Koning kreeg wel de bevoegdheid van de wetgever om de criteria inzake "stabiele relatie" vast te stellen, maar die bevoegdheidsdelegatie gaf de Koning in geen geval het recht om een minimumtermijn op te leggen, gedurende dewelke de relatie moet standhouden en die langer is dan één jaar zoals bepaald in de Verblijfswet. Aangezien een wet hiërarchisch hoger staat dan een K.B., kan een K.B. geen strengere voorwaarden opleggen dan voorzien in de wet. Bijgevolg past de DVZ de regelgeving niet correct toe

door de stabiele relatie van partners te ontkennen om de enkele reden dat ze mekaar minder lang dan twee jaar kennen (RvV 29 januari 2009, nr. 22.227, zaak 32.731/111) (zie stuk 6). De bepalingen van het KB zijn eveneens onverenigbaar mei de gezinsherenigingrichtlijn. Huidig middel is dan ook gegrond.”

2.2. Wat de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/38/CE van 29 april 2004 en van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur betreft, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat deze schendingen verder uit te werken. Dit onderdeel is onontvankelijk.

De in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan zij is genomen: namelijk dat de stukken die verzoeker heeft aangebracht niet voldoende zijn om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen. De verwerende partij verwijst bovendien naar de criteria van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd, bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.”

Het tweede lid van hetzelfde artikel bepaalt dat de Koning de criteria vastlegt inzake een de stabiele relatie:

“De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.”

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft vervolgens aan hoe het stabiele karakter wordt aangetoond:

“HOOFDSTUK II. — Criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet:
Artikel 3. “Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Verzoeker heeft op 20 april 2009 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd. Met de foto's die verzoeker heeft aangebracht ter staving van zijn aanvraag, waarvan hij stelt dat deze dateren van ten vroegste 20 februari 2008, maakt hij niet aannemelijk dat deze foto's voldoende aantonen dat hij en zijn partner minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag hebben "samengewoond". Hij maakt met die foto's evenmin aannemelijk dat hij en zijn partner elkaar ten minste "twee jaar" kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

Los van de discussie of artikel 3, 2° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 een voorwaarde toevoegt aan artikel 40bis §1, 2° van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval niet aannemelijk maakt dat hij overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zijn duurzame en stabiele relatie naar behoren geattesteerd heeft.

Het enig middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC